

Mænd, man nærmest skal karakterisere som Førstefuldmægtig. Jeg vil for mit Vedkommende falde den Mand saaledes, som i Embedsforfald beklæder Dommerstædet. Jeg tror, Publikum vil anse den Mand for Førstefuldmægtig, som har de private Forretninger, og som kommer mest i Forbindelse med Folk og mest ud i Omegnen. Derfor siger jeg: denne Bestemmelse kan ikke staa, som den er, den vil ikke blive praktisk. Forøvrigt anser jeg den Tante, der ligger til Grund, for at være af stor Betydning. Jeg er ogsaa fuldstændig enig i, at der bør ikke paa et Dommerkantor kunne tilstedes en saa stor Udgang for Folk til at vinde Ret til at blive Sagførere, som nu. Jeg mener altsaa, at det er fuldstændigt rigtigt, at der kun maa være een paa det paagældende Kantor, som kan vinde denne Ret, og naar man altsaa ikke legalt kan sige, hvem der er Førstefuldmægtig, maa man maaske overlade det til vedkommende Embedsmand, hvem han vil karakterisere saaledes ved Udnevnelse, men saa maa den Bestemmelse, som står i Sagførerraadene ændres. Forøvrigt kunde man ogsaa komme hertil ad anden Vej; men det maa omtrent være tilstrækkeligt, hvad der staar i Loven, at paa en Retsbetjents Kantor kan der samtidig kun være en Fuldmægtig, som kan vinde Ret til at blive Sagfører, og derom maa Justitsministeriet og Amtet holdes à jour. Det kan let ordnes, hvis det er den Tante, man vil have frem, at der kun er een paa samme Tid og ikke flere, som kunne vinde denne Ret. 3 andre Hensender er der ogsaa stet nogle Forandringer og betydelige Forbedringer ved det foreliggende Forslag; det har saaledes hidtil kunnet lade sig gøre, at en Overretssagfører kunde tage Bopæl i hvilken som helst Underretskreds og dog fortsætte sin Virksomhed som Overretssagfører; det vil nu, hvis det foreliggende Forslag ophæves til Lov, være forbudt. Naar han ikke boer ved den Ret, hvor han er ansat, men et Sted i Underretskredsen, saa vil han være at betragte som Underretssagfører. Endelig er der en anden Bestemmelse af ikke ringe Betydning, nemlig den, at i Kjøbenhavn maa Underretssagførere ikke tage Bolig. Nu for Tiden findes der et meget betydeligt Antal Underretssagførere, som altsaa ikke have Ret til at procedere paa det Sted, hvor de bo, ved Retten i Kjøbenhavn, men ved Retterne paa Landet. Det vil vistnok være naturligt, om man for Fremtiden undgik det; det har viist sig ogsaa fjældent, at Underretssagførere, som ikke have kunnet komme an i Provindserne og paa Landet, have ment, at de burde flytte til

Kjøbenhavn; der vilde altid være større Virksomhedskreds. Jeg tror ikke, det store Antal Sagførere, som ere flyttede til Kjøbenhavn, have egentlig givet Bidrag til at gjøre Forholdet paa det Omraade i Kjøbenhavn bedre. Endelig er der ogsaa i dette Lovforslag gjort et lille Strid hen til at bestykte Sagførerne i de ikke mange Rettigheder, som de have. Jeg skal som Tillæg til, hvad jeg sagde før, atter fremhæve, at det er en noget eiendommelig Stilling og Virksomhed, hvormed næppe nogen anden kan sammenlignes; thi naaget Sagførerne i øvrigt ikke have Rettigheder som Embedsmænd, ikke have nogen Lønning og selvfølgelig endmindre Pension, Rang eller overhovedet nogen af de Næmments, som følge med Embedsstillingen, betragtes de dog i Forhold til det Offentlige som en Art Embedsmænd, hvilket er udtrykt i Loven saaledes, at forsaavidt Straffen for Tilfidsjættelse af Sagførerpligterne ikke er foreskrevet ved særlig Lov, bliver Straffelovens Kapitel 13 om Forbrydelser i Embedsforhold at anvende paa Sagførerne. Det er selvfølgelig en Bestemmelse, som der ikke kunde være Spørgsmaal om, hvis denne Virksomhed maatte betragtes eller paa nogen Maade kunde betragtes som en almindelig Næringsvei. Ligeledes kommer det jo frem i Slutningen af Lovforslaget, hvor der er Spørgsmaal om Betydningen for Sagførerne af Straffelovens § 254. Der gjælder det i Almindelighed, at naar en Mand, som har brugt betroede Penge, kan klare for sig, inden der gaar Dom i Sagen, vil han kunne blive fri for Strafsansvar, og det vil ogsaa en Sagfører kunne blive, men da man fordrer en særlig Garanti overfor og en kvalificeret Tillid til Sagførerne, er der udtrykkelig indført i Lovforslaget, at Sagføreren selv om han klarer for sig og kan blive fri for Straf, dog skal ved Dom frakjendes Ret til i Fremtiden at være Sagfører. Man fordrer altsaa noget Særligt paa dette Omraade, og det kommer ogsaa frem ved andre Bestemmelser. Medens ellers en Mand, naar hans Bo er sluttet, har Lov til at fortsætte sin Næringsvei, vil det blive forbudt Sagføreren at fortsætte Virksomheden som Sagfører, medmindre han godtgjør, at han har fyldestgjort Kreditorerne for deres Krav. De se altsaa, man søger Garantier paa alle mulige Maader, og det er en Selvfølge, at det er Noget, man kun gjør, fordi denne Virksomhed er af en saa særlig Art, at den ikke maa sammenstilles med andre. Paa den anden Side har man i dette Lovforslag søgt at værne noget, om ikke meget, om Sagførernes Rettigheder. Den Eneret,